

уредбодавне праксе из Првог светског рата, наставило се с јачањем уредбодавне власти и у поратној држави. Поред одступања од парламентаризма у питању избора владе односно министара које именује краљ и који не уживају поверење парламентарне већине и код одлучивања о буџету, Видовдански устав показује деформацију парламентаризма. У духу парламентарног режима, о одобравању и продужењу буџета не може да се решава мимо Скупштине, међутим, у случају распутања Скупштине, краљ је могао указом да продужи стари буџет за још четири месеца, чиме је буџетско право Скупштине било на одређен начин ограничено. Баш овакво решење о ванпарламентарном продужењу буџета говори да је Видовдански устав био узор једног лажног, деформисаног парламентарног режима какав срећемо и у претходном уставном стању српске државе из времена Александра Обреновића. У административном погледу земља је по Уставу била подељена на општине, срезове, округе и области као највеће административне јединице на челу с великим жупаном, с тим да оне не могу да имају више од 800.000 становника. Подела на области је извршена према природним, социјалним и економским, а не националноисторијским критеријумима, што је доводило до разбијања националноетнички хомогених територија и вештачког стварања јединствене нације од више нација. Особеност управне власти у овим административним јединицама је и у томе што се преплиће и са локалном самоуправом: општинском, среском и обласном у којој функционишу и одговарајући самоуправни органи. Тако се у областима, у кругу обласне управе која обухвата обласне финансије, утврђивање буџета и располагање обласним дажбинама формирају обласне скупштине и обласни одбори. Ови органи су потчињени великом жупану који је старешина државне администрације у области, с тим да располажу и одређеним овлашћењима и функцијама у локалним пословима, питањима из оквира обласне надлежности. Тако су обласне скупштине по Уставу овлашћене да издају обласне уредбе о свим питањима из своје надлежности, с тим да је обласни велики жупан овлашћен да задржи од проглашења уредбу за коју оцени да није заснована на уставу и законима, док обласни одбор прописује правилнике и упутства ради извршења обласних уредби. Судску власт у земљи су вршили независни судови који су били организовани као првостепени, апелациони и Касациони суд за целу земљу, као највиша судска инстанца, са седиштем у Загребу. Као врховни суд земље, Касациони суд је решавао у последњем степену али и у случају сукоба надлежности између управне, грађанске или војне власти и судске власти.